

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Městský úřad Roudnice nad Labem**, se sídlem Karlovo náměstí 21, Roudnice nad Labem, zastoupený JUDr. Vojtěchem Vávrou, LL.M., advokátem se sídlem Štěpánská 644/35, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2020, č. j. 15 A 135/2019 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3.400 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Městský úřad Roudnice nad Labem (žalovaný) vydal dne 12. 6. 2018 příkaz č. j. MURCE/21581/2018, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Příkaz byl doručen fikcí a

žalobce proti němu odpor nepodal. Krajský úřad Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 18. 1. 2019, č. j. KUUK/2993/2019/DS-2, tento příkaz v přezkumném řízení zrušil.

[2] Žalovaný poté vydal dne 13. 3. 2019 nový příkaz č. j. MURCE/9979/2019, který doručil zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Malečkovi. Nový zmocněnec žalobce P. K. podal proti tomuto příkazu dne 20. 3. 2019 odpor, a to prostou e-mailovou zprávou, tj. bez zaručeného elektronického podpisu. Toto podání zmocněnec žalobce dne 21. 3. 2019 potvrdil odesláním datové zprávy, která ovšem neobsahovala žádné přílohy, tedy ani plnou moc žalobce udělenou P. K.. Žalovaný žalobci i jeho údajnému zmocněnci dne 25. 3. 2019 sdělil, že příkaz nabyt právní moci, neboť součástí podaného odporu nebyla plná moc. Dne 30. 3. 2019 zmocněnec žalobce plnou moc k zastupování doložil.

[3] Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný byl povinen do 60 dnů vydat rozhodnutí, což však neučinil, a proto je nečinný. Podal tedy dne 17. 6. 2019 „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti“ k nadřízenému orgánu žalovaného (Krajskému úřadu Ústeckého kraje), který v zákonné lhůtě opatření proti nečinnosti nevydal.

[4] Žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného se pak žalobce domáhal, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovanému, Městskému úřadu Roudnice nad Labem, se příkazuje vydat meritorní rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. 289/20831/2018/OD/LT, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.*

[5] Krajský soud shledal žalobu důvodnou a v záhlaví označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost vydat v řízení vedeném pod sp. zn. 289/20831/2018/OD/LT rozhodnutí do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[6] Podle soudu měl žalovaný P. K., jakožto domnělého zmocněnce žalobce, vyzvat ve smyslu § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, k doplnění podaného odporu o žalobcem řádně podepsanou plnou moc k zastupování jeho osoby v daném přestupkovém řízení. Pokud takto žalovaný nepostupoval, nemohl bez dalšího legitimně presumovat, že žalobce odpor nepodal, a že příkaz ze dne 13. 3. 2019 nabyt právní moci a vykonatelnosti. Žalobce vadu odporu odstranil dne 1. 4. 2019, kdy zaslal žalovanému příslušnou plnou moc. Žalovaný měl proto nejpozději tímto dnem vycházet z toho, že žalobce podal řádný a včasný odpor. Tento příkaz byl proto bez dalšího zrušen a přestupkové řízení bylo zapotřebí završit meritorním rozhodnutím. Žalovaný se však věci dále meritorně nezabýval, rozhodnutí ve věci nevydal, a proto byl nečinný.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[7] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Nezákonost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení otázky zneužití práva v přestupkovém řízení, konkrétně v nesprávném hodnocení

účinnosti odporu – tj. že byl podán řádně a včas. Zdůraznil, že žalobce byl po celé správní řízení zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Malečkem, odpor však podal dne 20. 3. 2019 P. K., a to nejdříve prostřednictvím služby e-podatelný bez uznávaného elektrického podpisu a následně dne 21. 3. 2019 prostřednictvím datové schránky; v obou případech bez doložení plné moci. P. K. si však, jako osoba, jejíž podnikatelská činnost spočívá v zastupování osob v souvislosti s dopravními přestupky, musel být vědom, že pokud činí podání za jinou osobu, je nutné k tomuto podání doložit plnou moc. Následně doložená plná moc je přitom datována 22. 10. 2018, a je tedy zřejmé, že P. K. měl možnost tuto plnou moc přiložit již ke svým podáním ze dne 20. 3. 2019 a 21. 3. 2019. Neučinil tak z důvodu, aby řízení bezdůvodně prodloužil a přinutil stěžovatele vykonat zbytečný úkon. S ohledem na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, jde o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.

[9] Krajský soud nesprávně kvalifikoval postup stěžovatele jako nečinnost. Řízení ve věci totiž probíhalo před nadřízenými správními orgány, kde bylo předmětem přezkumu, a to i na základě činnosti stěžovatele (předání spisové dokumentace dne 4. 4. 2019 k posouzení).

[10] Napadený rozsudek je dle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Při řešení podstaty žaloby (tj. zda byl stěžovatel povinen vyzvat P. K. k doplnění plné moci) soud vycházel pouze z obecného ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, aniž by přihlédl ke všem okolnostem dané věci. Neuvedl žádné relevantní důvody, o které by bylo možné opřít stanovisko, že i když byl odpor podán osobou zjevně neoprávněnou, měl stěžovatel povinnost vyzvat pana K. k opravě podání. Soud se navíc nijak nevypořádal s argumenty stěžovatele uvedenými ve vyjádření k žalobě, zejména s tím, že dne 4. 4. 2019 byla věc přestupku a spisová dokumentace předána Krajskému úřadu Ústeckého kraje, proto se stěžovatel nemohl dopustit nečinnosti. Stejně tak se soud nevypořádal ani s datací plné moci udělené panu K. (plná moc je datována dnem 22. 10. 2018). Stěžovatel rovněž poukázal na body 13., 14. a 21. napadeného rozsudku, ve kterých se soud zabýval otázkou zrušení předmětného příkazu s odkazem na § 87 odst. 4 věta druhá správního řádu. Toto ustanovení však rozděleno na odstavce a týká institutu autoremedury v odvolacím řízení, nikoliv problematiky příkazu.

[11] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Z jednání zástupce nelze usuzovat na jakoukoliv snahu o zneužití práva. K poukazu žalovaného na skutečnost, že plná moc byla vystavena již dne 22. 10. 2018 (tj. cca půl roku před vydáním příkazu), žalovaný uvedl, že z pohledu zástupce žalobce byla kauza složitá: sám žalobce totiž měl zájem být nejprve zastoupen P. K. (resp. jednal o tomto zastoupení), s ohledem na vedení trestního řízení ve věci pak ovšem zmocnil ke svému zastupování advokáta, JUDr. Malečka, a teprve po zahájení klasického přestupkového řízení využil zastoupení P. K., který jej požádal, aby mu zaslal podepsanou plnou moc, k čemuž žalobce použil dříve vyhotovený formulář plné moci. V momentě podání odporu zástupce žalobce plnou mocí ze dne 22. 10. 2018 nedisponoval, což je zjevné z toho, že dříve za žalobce nečinil úkony. Zástupce žalobce nicméně zajistil plnou moc v přiměřené lhůtě po podání odporu, a to aniž by čekal na doručení výzvy do jeho datové

schránky. Dále žalobce zdůraznil, že pouze v jednotkách procent podání jeho zástupce neučiní prvé podání ve věci rovnou s předloženou plnou mocí.

[12] Ve vztahu ke stěžovatelem tvrzené absenci nečinnosti žalobce upozornil, že nadřízený správní orgán rozhodoval o podnětu k přezkumu, tj. o mimořádném/dozorčím ochranném prostředku, jehož uplatnění či neuplatnění nemá žádný vliv na otázku, zda byl žalovaný nečinný. Nadřízený správní orgán přitom žádné pravomocné rozhodnutí nevydal, pouze konstatoval, že vydaný příkaz je nezákonný, avšak z důvodu běhu lhůt jej nemůže zrušit. Jinak řečeno, že nezákonný příkaz zůstává v právní moci. Žalovaný přesto zůstává nečinný, neboť příkaz byl zrušen již podaným odporem, pro který měl žalovaný pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, je dostatečně odůvodněný a srozumitelný. K jednotlivým důvodům stěžovatelem tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku (s nimiž se však NSS neztotožnil) se Nejvyšší správní soud vyjádří níže, v souvislosti s věcným posouzením kasačních námitek.

[16] Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

[17] Předmětem sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda měl stěžovatel v souladu s uvedeným ustanovením správního řádu vyzvat žalobce k odstranění vad odporu (tj. k doložení plné moci), který za něj podal (tvrzený) zmocněnec P. K.. Stěžovatel je přesvědčen, že postupoval správně, pokud tak neučinil, neboť žalobce byl ve správním řízení zastoupen JUDr. Ladislavem Malečkem, a odpor tak dle jeho názoru podala osoba zjevně neoprávněná. Učinění podání bez přiložení příslušné plné moci je navíc ze strany P. K. dle mínění stěžovatele zneužitím práva.

[18] Stěžovatel vycházel ve své argumentaci ze závěrů rozsudku č. j. 4 As 113/2018 - 39, ve kterém rozšířený senát dovodil, že podpis na listinném podání je podstatnou náležitostí podání; chybějící podpis na podání je proto vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení (§ 37 odst. 2 správního řádu). Rozšířený senát dále rozvedl mj. též úvahy týkající se zneužití procesních práv podatelů spojených s osobami, které opakovaně zastupují řidiče v přestupkových řízeních. Podává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto

obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat (bod 33).

[19] Tyto úvahy rozšířený senát odůvodnil v bodech 27-30 uvedeného rozsudku. Konkrétně v bodě 28 vysvětlil, že za určitých podmínek může systematické a úmyslné podávání nepodepsaných podání týmž účastníkem, případně různými účastníky spojenými ovšem stejným zmocněncem či skupinou spřízněných zmocněnců, představovat zneužití práva. *„Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoúčelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoli smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.“* (bod 28).

[20] Rozšířený senát nicméně zároveň zdůraznil, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů. Je „poslední záchrannou brzdou“ (*ultima ratio*). Musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (bod 30).

[21] Z uvedených úvah Nejvyšší správní soud vyšel při posouzení kasační stížnosti, vedly ho však (na rozdíl od stěžovatele) k závěru, že v posuzované věci se o zneužití práva ze strany zmocněnce žalobce P. K. nejednalo.

[22] Podstatné je, že stěžovatel v kasační stížnosti nijak konkrétně netvrdil, že by zmocněnec žalobce opakovaně, systematicky či úmyslně podával odpory proti příkazu bez podepsané plné moci s úmyslem prodloužit dobu trvání správního řízení. Neuvedl žádné příklady podobných případů zneužití práva zmocněncem žalobce, např. odkazem na správní spisy, ve kterých by se obdobnou procesní situací zabýval. Že se v daném případě jednalo o šikanózní jednání, jež je druhem zneužití práva, odůvodnil stěžovatel toliko obecně tím, že P. K. (jako osoba spojená s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo, Ochranou řidičů, o.s., FLEET Control a podobnými subjekty, jejichž hlavním cílem je působit ve správním řízení obstrukce) byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován, či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Z tvrzení stěžovatele však nelze dovodit, že by se zástupce žalobce procesní strategie spočívající v zasílání podání bez připojení plné moci skutečně opakovaně dopouštěl, a že by tedy mělo jít o obstrukce představující zneužití práva.

[23] Stěžovatel nadto ani v řízení před krajským soudem nijak nezmínil, že dle jeho názoru zmocněnec žalobce jednal šikanózně. Ve svém vyjádření k žalobě pouze detailně zrekapituloval průběh správního řízení s tím, že z jeho strany nedošlo k nečinnosti. Krajský soud se tak touto možností ani nezabýval, protože zjevně na základě obsahu

správního spisu dospěl k závěru, že zmocněnec žalobce nepřipustně obstrukčně nepostupoval. Vycházel přitom z konkrétních okolností případu a z relevantních zákonných ustanovení, které ho naopak vedly k závěru o nezákonnosti postupu žalovaného správního orgánu (stěžovatele).

[24] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje stěžovateli v tom, že by v podstatě jakoukoliv vadu podání ze strany P. K., který opakovaně zastupuje řidiče v přestupkových řízeních, bylo nutno *a priori* považovat za zneužití práva. Ani rozšířený senát v rozsudku č. j. 4 As 113/2018 – 39 jistě nechtěl říci, že ve vztahu k osobám zastupovaným „profesionálními zmocněnci“ může správní orgán zcela rezignovat na povinnost vyzvat k odstranění vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu. Naopak i ve vztahu k těmto osobám musí správní orgán uvedenou povinnost respektovat, třebaže tyto osoby právo dobře znají. Ostatně jinak by správní orgán neměl zmíněnou povinnost ani ve vztahu ke skutečným právním profesionálům, typicky advokátům; nic takového ovšem § 37 odst. 3 správního řádu neříká.

[25] Teprve pokud se ukáže, že jde o nějakou opakovanou abuzivní praktiku (zneužití procesního práva), lze nedodržení povinnosti správního orgánu dle § 37 odst. 3 správního řádu akceptovat. V takovémto případě by mechanické poskytování poučení vskutku bylo, slovy rozšířeného senátu, „samouúčelnou přehlídkou zbytečných úkonů správních orgánů“, „vyprázdněným rituálem bez jakéhokoliv smysluplného obsahu“. „Pomáháno“ by totiž bylo někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje, naopak veškeré kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony a pokusil se v postupu správního orgánu „vyrobiť“ procesní vadu (viz citace v bodě [19][18] shora).

[26] Nic takového však v nynějším případě stěžovatel konkrétně netvrdil, resp. nijak nespécifikoval, že by se v právě posuzovaném případě jednalo o opakovanou obstrukční (zneužívající) praktiku. Sama skutečnost, že některé postupy zmocněnce žalobce či s ním spolupracujících osob již soudy považovaly za zneužití práva (viz stěžovatelem odkazované rozsudky NSS ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 - 33, či ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 59/2015 - 27), neznamená, že by se mělo jednat o zneužití práva i v nyní posuzované věci (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 As 52/2019 – 43). Na základě argumentace stěžovatele nelze nijak vyvrátit tvrzení žalobce, že jeho zástupce pouze v jednotkách procent podání neučiní prvé podání ve věci rovnou s předloženou plnou mocí, a nejde tak o cílenou obstrukční praktiku. Za takové situace skutečně nelze jednání P. K. v nyní přezkoumávaném přestupkovém řízení považovat za zneužití práva.

[27] Ve prospěch argumentace stěžovatele nesvědčí ani skutečnost, že plná moc, kterou žalobce zmocnil P. K. k zastupování jeho osoby v přestupkovém řízení, je datována již 22. 10. 2018. Plná moc sice byla vystavena ještě před tím, než zmocněnec žalobce podal odpor proti příkazu ze dne 13. 3. 2019, to však neznamená, že zmocněnci nemohly určité okolnosti bránit v tom, aby ji přiložil k podanému odporu. Takovou okolností může být například to, že zmocněnec neměl tuto plnou moc k dispozici, jak žalobce uvádí ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Pouze z data udělení plné moci tak nelze vyvodit, že by postup zmocněnce byl šikanózní. Proto ani není pochybením krajského soudu, že se touto skutečností v odůvodnění rozsudku podrobněji nezabýval, resp. ji nepovažoval pro

posouzení věci za rozhodnou. Stejně tak nelze žalobci bez dalšího vytýkat, že za něj podala odpor jiná osoba než jeho dosavadní zmocněnec ve správním řízení (Ladislav Maleček), pokud tato osoba ve svém podání uvedla, že ji žalobce zmocnil k zastupování v přestupkovém řízení a posléze také doplnila příslušnou plnou moc.

[28] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatel byl povinen vyzvat žalobce k odstranění vad podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, tj. k předložení plné moci. Na tom nic nemění skutečnost, že zmocněncem žalobce byl P. K., který zastupuje řidiče v přestupkových řízeních opakovaně a v řadě případů se dopouští různých obstrukčních strategií. Krajský soud proto posoudil tuto otázku správně.

[29] S ohledem na výše uvedené je třeba považovat za zákonný rovněž závěr krajského soudu, že žalovaný byl nečinný. Ze správního spisu je patrné, že zmocněnec žalobce odstranil vadu (včas podaného) odporu dodatečným předložením příslušné plné moci, a proto stěžovateli nelze přisvědčit, že by příkaz ze dne 13. 3. 2019 nabyl právní moci. Stěžovatel tak měl v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu pokračovat v řízení a vydat ve věci meritorní rozhodnutí. V této souvislosti stěžovatel správně upozornil, že krajský soud mylně odkázal na § 87 odst. 4 správního řádu, který se na posuzovanou situaci, tj. pokračování v přestupkovém řízení po podání odporu proti příkazu, nevztahuje. Toto pochybení však nemělo vliv na srozumitelnost odůvodnění a napadený rozsudek není z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[30] Pokud tedy stěžovatel po podání odporu a doplnění plné moci pro P. K. k zastupování žalobce v přestupkovém řízení nepokračoval v řízení a nevydal ve věci rozhodnutí, je nutno jej považovat za nečinného.

[31] Shodně s žalobcem Nejvyšší správní soud konstatuje, že na nečinnost stěžovatele nemá vliv, že příkaz ze dne 13. 3. 2019 byl v době rozhodování krajského soudu předmětem přezkumného řízení, které je mimořádným opravným prostředkem směřujícím do změny či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Rovněž tedy skutečnost, že stěžovatel pro účely přezkumného řízení předal spis nadřízenému správnímu orgánu, byla pro posouzení nečinnostní žaloby bez významu. V tomto směru tak ani nelze vytýkat krajskému soudu, že se k uvedené skutečnosti v napadeném rozsudku nijak nevyjádřil.

[32] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nerozhodoval, neboť rozhodl bezodkladně o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, naopak plný úspěch měl žalobce. Proto je stěžovatel povinen nahradit úspěšnému žalobci náklady zastoupení ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7,

§ 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Stěžovatel je proto povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 3.400 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu